

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 17-10-36780 מדינת ישראל נ' טרקין

בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דרסלין טרקין

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד קורל בר

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד איתי שוחט

הכרעת דין

כמצוות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיעה, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איום בהתנהגות כלפי שוטר.

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 27.6.17, בשעה 18:32, שהה הנאשם ביחד עם אחרים בגינה ציבורית. השוטר מתנה רון אהרון (להלן: "השוטר") והפקח ויקטור גבריאל (להלן: "הפקח") שהגיעו למקום ביקשו לערוך לנאשם ולאחרים בדיקה אז פנה הנאשם ללכת מהמקום. השוטר קרא לנאשם שלוש פעמים שלא לעזוב את המקום אך זה לא נענה לדרישתו. בפעם הרביעית בה קרא השוטר לנאשם, האחרון הסתובב לעבר השוטר, הרים מקל מטאטא שבור מהרצפה באורך של כמטר והתקדם לעבר השוטר. השוטר ביקש מהנאשם להוריד את המקל, הנאשם לא נענה לבקשה אז הוציא השוטר מנרתיקו אקדח טייזר, פתח את הנצרה וכיוון אותו לעבר הנאשם, אשר זרק את המקל על הקרקע.

2. הנאשם כפר במיוחס לו וטען, כי אחז במקל עוד טרם שהשוטר והפקח הגיעו למקום, וכי בעת האירוע, צייר איתו על הקרקע ובשום שלב לא הפנה אותו לעבר השוטר ולא איים עליו.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 17-10-36780 מדינת ישראל נ' טרקין

עוד נטען, כי לשוטר לא הייתה סמכות לעכב את הנאשם מאחר שלא היה חלק מביצוע עבירה במקום.

3. נוכח גדר הכפירה נשמעו ראיות הצדדים. מטעם המאשימה העידו השוטר מתנה רון אהרון, הפקח גבריאל ויקטור, שלו שלמה דפרין ואטרסאו קאסה. כן הוגשו הראיות ת/1 עד ת/4. מטעם ההגנה העיד הנאשם.

העובדות שאינן במחלוקת

4. השוטר והפקח נכנסו לגן ציבורי בו שהו הנאשם ושלושה צעירים נוספים, בשל החניית רכב בתוך הגן, בניגוד לחוק. דוחות נרשמו לבעלי הרכבים.

5. הנאשם אחז באירוע במקל, חלק ממטאטא (ת/3).

דיון והכרעה

6. כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

7. לאחר בחינת העדויות, אני סבורה, כי נותר ספק סביר באשמתו של הנאשם במיוחס לו ועל כן הוריתי על זיכוי מעבירה של איומים בהתנהגות כלפי שוטר, כפי שיפורט להלן.

אומר כבר עתה, כי מכלול הנתונים מותיר ספק לגבי ההתרחסות ופרשנות השוטר את הסיטואציה בה היה מעורב הנאשם. מצאתי פערים בין גרסת השוטר לגרסת הפקח לגבי השתלשלות הדברים והפעולות בהם נקט הנאשם ומצאתי חיזוקים לגרעין עדותו של הנאשם בראיות עדי התביעה, כי החזיק במקל עוד טרם הגעת השוטר והפקח והסתובב עמו במקום.

אף שהנאשם טען בחקירתו שהחזיק במקל לפני הגעת השוטר והפקח למקום, הרי שדרפין, אטרסאו והבאטאם לא נשאלו בחקירתם לגבי גרסה זו של הנאשם. טענת הנאשם אף לא נבדקה עם השוטר והפקח. דרפין ואטרסאו העידו בפניי, כי הנאשם אחז במקל עוד לפני הגעת השוטר והפקח למקום.

השוטר סיפר על ארבעה צעירים שניסו להתחמק מזיהוי בקשר לעבירת סמים, הוא ניסה "להקפיא מצב" וביקש מהם להזדהות, הנאשם ניסה להתחמק מכך ולכן התרחש האירוע בו איים על השוטר. השוטר מסר שהיה עסוק בכך ולא נטל חלק בשלב בו הפקח רשם את הדוחות.

הפקח מצידו סיפר, כי השוטר העמיד את החבורה בצד ואירוע הטייזר התרחש לידם, כאשר הנאשם הרים מקל שהיה ליד הרכב. אם היו במקום ארבעה צעירים ושניים קיבלו דוחות חניה אני מקבלת גרסת הנאשם, דרפין ואטרסאו שהם ניגשו לדבר עם הפקח ובאו אליו בטרזוניה לגבי

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 17-10-36780 מדינת ישראל נ' טרקין

גובה הקנס ולכן לא סביר שבשלב זה התרחש האירוע עם השוטר אלא לאחר מכן ובזמן שהצעירים חוזרים לכיוון השולחן.

לכאורה סביר יותר שהאירוע מתרחש בעת שהצעירים חוזרים לכיוון השולחן לאחר שנוכחו לדעת שיש שלט במקום והדוחות ניתנו כדין.

אף שהנאשם צימצם מחלקו, ואיני מקבלת את גרסתו, כי ישב לתומו ליד השולחן עת השוטר כיוון לעבר ראשו טייזר, הרי שלמעט השוטר איש לא אומר שהנאשם היה בתנועה לעבר השוטר עם מקל מונף. הפקח העיד שהנאשם היה במצב סטטי ולא זז. שילוב עדות הנאשם עם ראיות המאשימה מלמדות שלא ניתן לשלול גרסת הנאשם, כי רק אחז במקל ולא עשה כל פעולה, מקל שהיה בידו עוד טרם הגעת השוטר והפקח למקום.

איש מהנוכחים לא שמע את השוטר צועק לנאשם לעצור. לו היה איום ממשי על השוטר הפקח היה עוצר את מתן הדוח וניגש לסייע לו. מכאן לא ברור הפער בין הוצאת הטייזר לכך שאיש לא שמע את השוטר מורה לנאשם מספר פעמים לעצור או להניח את המקל, זאת אף שלגרסת הפקח צעירים נוספים עמדו שם יחדיו בהוראת השוטר. גם השוטר מסר שהחבורה ניסתה ללכת מהמקום, כך שהיו עם הנאשם צעירים נוספים שהיו אמורים לשמוע את קריאותיו. לא סביר שאיש לא שמע את השתלשלות הדברים שתוארה על ידי השוטר ועל כן עולה החשש שהשוטר הוציא את הטייזר ופתח את הניצרה בשלב שהנאשם והנוכחים לא שמעו אותו צועק לנאשם לעצור, לבל יתרחק מהמקום. משכך, לא הוכח שהטייזר הוצא וכוון כלפי הנאשם רק לאחר שזה הרים את המקל מהרצפה, הסתובב והתקדם אל השוטר עם מקל מונף. לו האירוע היה מתרחש כפי שתואר על ידי השוטר, הרי שסביר יותר שהנאשם היה נעצר מיד וברור הוא שהפקח היה עוזב את מלאכת רישום הדוח ונחלץ לעזרת השוטר. דווקא העובדה שאיש מהנוכחים שהיו במקום או בסמוך לא שמעו את קריאותיו של השוטר לנאשם ולא ראה את הנפת המקל וההליכה לעבר השוטר, מחזקים החשש שהטייזר לא הוצא עקב התקדמות הנאשם עם מקל מונף לעבר השוטר אלא פרשנות שגויה של השוטר את הדברים.

8. **השוטר מתנה רון אהרון**, מסר שאינו זוכר את האירוע במדויק ובנקודות לא מעטות ומהותיות היה צורך ברענון זכרונו.

במסגרת סיור שגרתי, העד והפקח נכנסו לגן לוינסון, מקום בו נעשה שימוש בחומרים אסורים. הם ראו רכב או שניים חונים בתוך הגן בניגוד לחוק. בעודם בניידת הם ראו חבורה של צעירים, שאחד מהם זרק דבר מה, הוא חשש שינסו להעלים ראיות ולכן ניגש אליהם וביקש מהם להזדהות "... אני זוכר שרציתי לבדוק את החבורה שם לזהות אותם. **היה איזה התפזרות של חלק מהנוכחים אם אני לא טועה שניסו להתחמק מהזיהוי. היה בחור למעשה הנאשם שעזב את**

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 17-10-36780 מדינת ישראל נ' טרקין

המקום זוכר שצעקתי לו כמה פעמים קראתי לו שיבוא אליי. בשלב מסוים הוא הרים מקל שהיה על הרצפה מקל של מטאטא שבור וביקשתי ממנו להוריד אותו תחילה הוא סירב. בשלב מסוים הוצאתי את הטייזר מהנרתיק פתחתי את הנצרה שיש נקודה אדומה בשלב הזה הוא זרק את המקל. זה בגדול. זוכר שנמצאו שם סמים במקום על ידי אחד הפקחים זוכר היו שם אצבעות אולי 3 אצבעות. ביצענו שם עיכוב של 4 מעורבים אם אני לא טועה היו שם כלי עישון ובגדול זה מה שאני זוכר" (עמ' 19 שורות 26-33).

בהמשך הוסיף "ביקשתי מהם להזדהות לא לעזוב את המקום. הבנתי שנזרק איזה חומר החשוד כסם וכמה שאני זוכר הם ניסו להתרחק מהמקום לטשטש בעצם את הזירה" (עמ' 21 שורות 1-2). הנאשם ניסה ללכת משם, לא זוכר לאן "עד כמה שאני זוכר הוא ניסה להתחמק ממתן זיהוי" (עמ' 21 שורה 7).

ב"כ המאשימה ביקשה לרענן זכרונו של העד והוסכם בין הצדדים, כי נרשם בדוה"פ שלו "החשוד דרסלין טקלה הלך לעבר הרכב צעקתי לו לא ללכת לכיוון" (עמ' 21 שורה 15).

העד מסר שצעק לנאשם "כמה פעמים. יותר מפעמיים" (עמ' 21 שורה 20), וכי "אחרי שקראתי לו שלוש פעמים אם אני זוכר נכון זה השלב שבעצם הוא מסתובב והרים מקל מהרצפה" (עמ' 21 שורות 26-27).

איש מהנוכחים במקום, לרבות הפקח, לא אישר, כי השוטר צעק לנאשם או לאחרים שניסו להתרחק מהמקום. תיאור האירוע לעיל שונה מהמתואר בכתב האישום.

גרסתו של העד לגבי התנועה המאיימת הייתה מהוססת ולא חד משמעית "אני זוכר שהוא עמד עם המקל לא יודע להגיד בדיוק מה הגובה של המקל הרים וכמה מעלות את זה לא זוכר. יודע שאם זה הצריך ממני להוציא את הטייזר מהנרתיק ולפתוח נצרה אז כנראה שזה היה בצורה מאיימת בטח אחרי שביקשתי ממנו להוריד את זה" (עמ' 22 שורות 8-10).

לאחר רענון זכרון מסר העד "מעייין בדוח – בן אדם הסתובב אליי לאחר שביקשתי ממנו כמה פעמים להזדהות הסתובב הרים מקל לפי מה שהיא הראתה לי הוא התקדם לעברי שוב אני אומר אם בסופו של דבר הוצאתי טייזר אני לא מוציא בכל אירוע וזה נדיר שאני מוציא בטח לא כמו גזרה של גדרה שהיא רגועה. הרגשתי מאוים" (עמ' 22 שורות 16-18). כאמור איש מהנוכחים שעמדו לידם, לא החבורה אותה ביקש העד לבדוק, ולא הפקח ואלה שעמדו איתו שמעו את הדברים.

לאחר שכיוון את הטייזר כלפי הנאשם, האחרון זרק את המקל ולאחר מכן "לא זוכר. נראה לי שהוא הגיע ואני הגעתי אליו משהו כזה, הרוחות נרגעו. אם אני לא טועה לא הייתי צריך לעצור אותו" (עמ' 22 שורות 22-23). בדברים אלה יש ללמד שהסיטואציה לא הייתה מאיימת ומסכנת כנטען.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 17-10-36780 מדינת ישראל נ' טרקין

מי שזרק את החומר החשוד כסם הוא הבאטאם, אך עדותו של העד לגבי הפעולות בהם נקט לנוכח העבירה מעלה תהיות. כשנשאל אם הרחיק את הבאטאם הצידה וערך עליו חיפוש לבל ישליך חפץ נוסף השיב "שלילי. אני עם עוד פקח אני מיעוט ליד חבורה של לפחות היו 4 אנשים לא יכול לערוך חיפוש עד שאין תגבור במקום. בגלל זה זימנתי כוחות נוספים והמטרה שלי עד להגעת הכוחות היתה להקפיא מצב ואנשים התחילו ככה להתרחק ולנסות למנוע ממני לזהות אותם" (עמ' 24 שורות 1-5).

כך גם כשנשאל אם פעל "להקפיא מצב" ולשמור על הזירה, לבל תזוהם על ידי הנוכחים השיב בשלילה "לא. שאני הגעתי למקום הם הבינו שאני הולך לזהות מה שזכור לי שחלק אם לא כל המעורבים ניסו ללכת לכיוונים שונים" (עמ' 24 שורות 11-13). בהמשך אישר שיש חשיבות לשמור על זירת האירוע (עמ' 24 שורה 32) ואינו יודע מה עשה הפקח בזמן שהעד שמר על הזירה, לא זוכר שלקחו את הצעירים לראות את השלט האוסר על החניה ולא את רישום הדוחות (עמ' 25 שורות 9-14).

אף שהבאטאם זרק את הסמים העד ביקש לזהות את הנוכחים ולשם כך המתין לתגבורת. בניגוד לגרסת הפקח, מסר העד, כי תחילה עסקו בנושא הסמים וזיהוי הנוכחים והכחיש שהזיז את הצעירים למקום אחר (עמ' 24 שורות 16-24).

העד הסביר על מהות החשד כנגד הנאשם "עצם הזריקה שראיתי, עצם זה שאף אחד מהנוכחים לא לקח אחריות על חומר החשוד כסם כזה או אחר ועצם זה שהיו במקום" (עמ' 25 שורות 30-31). כשנשאל מדוע לא פנה למי שזרק את הסם, הבאטאם, השיב "אני מניח שראיתי לנכון, עקב הקרבה בין הנוכחים במקום לכלי עישון שהיו במקום ראיתי לנכון לבדוק" (עמ' 26 שורה 2). אישר, כי אמר לכל הנוכחים להישאר יחדיו עד להגעת התגבורת ואינו זוכר כמה זמן עבר עד להגעתם. העד לא ידע לומר היכן היה הנאשם כאשר הגיע למקום ולא ידע לומר מי ישב בשולחן באותה העת.

העד לא יכול לשלול שהמקל היה בידו של הנאשם טרם הגעתם למקום: "ש. שאתה מגיע למקום ואתה רואה את הנאשם אתה זוכר או ראית אותו אוחז מקל לפני כן או לא

ת. לא חושב שראיתי. לפי מה שראיתי בדוח הפעולה מה שראית השורות הנוגעות לאותה סיטואציה ספציפית אחרי שביקשתי ממנו לבוא אליי כמה פעמים באותו רגע הוא הרים את המקל. מהזכרון לא יכול לומר.

...

ת. אם היה דבר כזה אני מניח שזה היה רשום בדוח הפעולה והייתי אומר לו להוריד. שיש אנשים חשודים במשהו ואני רוצה לזהות אותם ויש כלי כמו המקל הזה שיכול לסכן אותי אני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 17-10-36780 מדינת ישראל נ' טרקין

לא הייתי מהתחלה ממשיך לנהל את האירוע כל עוד הכלי תקיפה לא מורד ומבחינתי מסיר את האיום עליי" (עמ' 26 שורות 16-27).

בהמשך הוסיף:

"ש. בדיוק הוא עצר והיה לידי מקל, לפני כן ראית את המקל

ת. לא זוכר" (עמ' 28 שורות 12-13).

העד הכחיש שכיוון את הטייזר לראשו של הנאשם, וכי זה היה "לכיוון המסה, הבטן" (עמ' 26 שורה 31).

העד לא מסר הסבר ממשי לפער בין הוצאת הטייזר אל מול הסכנה מהנאשם והעובדה שלא עצר אותו במקום:

"ש. אם אדם היה מעז לאיים עליך או מנסה לתקוף הדבר הראשון היית עוצר אותו שם עליו אזיקים ומקפא את המצב בדיוק כפי שעשית עם הסמים למה לא עצרת ולא שמת עליו אזיקים הרי הוא איים עליך אתה שוטר במדים, אתה בלחץ שלא יאבדו את הסמים למה לא עצרת אותו ת. שאלת שאלה יפה.

ש. למה לא שמת אותו בניידת וסגרת את הדלת

ת. שאלת שאלה יפה אענה לך. ברגע שהוא זרק את המקל וראיתי שהרוחות נרגעו ראיתי לנכון לשים אותו בסטטוס מעוכב ולא להכניס לו סטטוס עצור כי ראיתי שהושגה מבחינתי שליטה הבן אדם רגוע מתקשר. לא מצאתי לנכון לעצור אותו.

ש. למה עד שהניידת לא מגיעה אחרי ארוע מחריד שאתה אומר שהוא איים למה לא לקחת אותו לניידת מבלי לעצור אותו ושים לו אזיקים

ת. כנראה שלא חשתי מהרגע שהוא זרק את המקל לא חשבתי רמת סיכון כבר. לא חשבתי שהבן אדם מסוגל לברוח וראיתי לנכון לא לעשות את הפעולות האלה" (עמ' 27 שורות 20-31).

ובהמשך הוסיף " ... ראיתי לנכון הפעלתי שיקול דעת לא לעצור את החשוד אחרי שהבנתי שמבחינתי יש עניין עם הבן אדם לדבר איתו האיום הוסר לא ראיתי לנכון לעצור אותו" (עמ' 28 שורות 29-31).

הפער בין תגובת העד, הוצאת הטייזר אל מול איום, לבין העדר פעולה כמו עיכוב או מעצר אינם מוסברים ומעלים תהיות שמא העד פירש באופן שגוי סיטואציה בה ראה את הנאשם אוחז במקל. העד הסביר, כי מרגע זריקת המקל לא חש סכנה ואולם התגובה לעיכוב/מצער של הנאשם היא בשל האיום כלפי העד ולא רק למניעת הישנות המעשה ועל כן תגובתו תמוהה.

9. **הפקח ויקטור גבריאלי**, סיפר שבמהלך סיור שגרתי לאכיפת כניסת רכבים לגן ציבורי, הבחינו ברכבים ונכנסו לשם לצורך אכיפה " ... ואיך שנכנסנו הבחנו ... שמישהו זרק איזה משהו לכיוון השיחים אני הגעתי למקום רון ביקש ממנו להזדהות אני תוך כדי הבקשה של רון להזדהות רשמתי דוח אכיפה מבחינת כניסה לגן ציבורי עם רכב ... היו שם על השולחן כל מיני בנגים

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 17-10-36780 מדינת ישראל נ' טרקין

ודברים... באותו רגע היתה סיטואציה שאחד הנערים לא זוכר מי היה, הרים מקל לכיוון רון והוא הוציא עליו טייזר. רון הזמין תגבור... (עמ' 29 שורות 22-29).
העד צילם את הרכבים ואת השילוט במקום ואילו השוטר ניגש לבחור שזרק את הסם ואלה שהיו איתו ואז "רון הזמין תגבור של ניידת סיור ואז קרתה הסיטואציה. אני זוכר שבחור הרים את המקל רון כיוון אליו טייזר אני בכל אופן אמרתי לבחור לא כדאי תוריד אל תגיע לסיטואציה הזו" (עמ' 30 שורות 8-11). לדבריו, אם הייתה סיטואציה בה השוטר היה זקוק לעזרתו, אזי היה עוזב הכל וניגש לסייע לו.

העד מסר גרסה שונה מזו של השוטר לגבי התנהלות האחרון מול הצעירים :
"ת. רון לקח מהם פרטים. עמד ממש ליד השולחן כל מה שהיה בשולחן.

ש. שרון לוקח פרטים איפה אתה

ת. לידו.

ש. רון לקח מהם פרטים אמר להם בואו לניידת

ת. לא. הוא הרחיק מהשולחן אמר לכל אחד איפה לעמוד. הוא אמר לכל אחד איפה לעמוד.

ש. מה שהוא עשה היה לדבר עם הנער שזרק את הסמים

ת. כן.

ש. כל הגישה שלו לעניין הסמים היתה מפוקסת אך ורק על אותו נער שזרק את הסמים, אמר לו השלכת סמים אתה מעשן וכיוצא בזה, שאר הנערים לא דיבר למעט העובדה שאמר להם אל תזוזו

ת. נכון.

ש. אז אתה לוקח את אותו בעל רכב ורושם לו דוח

ת. כן. תיעדתי את הרכב. כמובן בקשר עין עם השוטר רון" (עמ' 31 שורות 4-16).

בהמשך הוסיף, שלא הלכו לראות את השלט אלא הצביע עליו והשיחה התנהלה מספר מטרים מאיפה שהשוטר עמד. אישר שאחד הצעירים פנה אליו בטרזניה על מתן הדוח אך לא זוכר עם היתר הצטרפו לשיחה.

לא זוכר אם השוטר כיוון את הטייזר לראשו של הנאשם. הנאשם היה מול השוטר כשהרים את המקל "ברצפה ליד הרכב". המרחק בין הרכב לשולחן היה מטר וחצי מקסימום שני מטרים.

גרסת העד לגבי הפעולות בהן נקט הנאשם עם המקל שונה מגרסתו של השוטר :

"ש. הוא מרים את המקל סטטי רון מוציא טייזר והוא זורק את המקל

ת. כן. אמרתי לו גם חבל שהוא מרים את המקל" (עמ' 33 שורות 3-4).

ובהמשך :

"ת. ברגע שהבחור זרק את המקל הוא אמר לו בוא תעמוד הצידה ומס' דקות הגיעה ניידת.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 17-10-36780 מדינת ישראל נ' טרקין

ש. במס' דקות האלה לא קורה משהו, אתה ממשיך בעבודה ומצלם רכבים

ת. תוך כדי קשר עין עם רון.

ש. אם היה איום כלפי רון לא היית ממשיך לרשום דוחות הייתם עוצרים ואוזקים אותו

ת. בוודאי" (עמ' 33 שורות 13-17).

העד מסר על הדברים כפי שראה אותם, באופן דומה לעדותו של דפרין ולכן נתתי בה אמון.

10. **שלו שלמה דפרין** סיפר, שנכח במקום האירוע וקיבל דוח על החניית רכבו בתוך הגן. העד מכיר את הנאשם משנת 2015 מפעילותו בשכונה כסטודנט.

הנאשם היה עם המקל עוד לפני הגעת השוטרים (עמ' 15 שורות 20-17). בזמן שהעד שוחח עם הפקח ראה את הנאשם מתהלך עם המקל הלך ושוב ואז ראה את הטייזר ונבהל, כי השוטר כיוון אותו לראשו של הנאשם, העד צעק לשוטר שלא קרה דבר וניסה להרגיע את המצב (עמ' 15 שורות 2-7 ועמ' 18 שורות 12-13). המקל היה כלפי מטה והנאשם שיחק איתו ברצפה (עמ' 16 שורות 7-9).

אשר שהיה במקום כלי לעישון סמים שלא היה קשור אליהם.

הקנס שניתן לו היה בסך 450 ₪ לערך והעד הודה שניסו לדבר אל ליבו של הפקח לבטל את הדוח, אף שהיה מוצדק, והלכו עם הפקח והשוטר לראות שאכן יש שלט האוסר על חניה במקום ולאחר מכן שבו לכיוון השולחן.

לא שמע את השיחה בין הנאשם לשוטר ולא שמע את המילים "תעצור, תעצור", מה שראה היה שוטר שמכוון טייזר לראשו של הנאשם.

אם הנאשם היה מניף את המקל כלפי השוטר העד היה מתערב. בדקות הראשונות השיח היה עם הפקח סביב הדוח ולא עם השוטר ורק לאחר הוויכוח על מתן הדוח השוטר העלה את נושא הסמים.

נתתי אמון בעדותו של העד שלא הרחיק את עצמו ולא ניסה להגן על הנאשם או מי מהעדים. העד לא נשאל בחקירתו לגבי גרסת הנאשם, כי אחז במקל עוד טרם הגעת השוטרים למקום ועל כן מצאתי לקבל גרסתו כפי שנמסרה בפניי.

11. **אטרסו קסה**, חבר של הנאשם מהשכונה. יש לו היכרות מוקדמת אך לא אישית עם הפקח והשוטר. מהרי, דפרין והבאטאם הם חברים של העד מהשכונה.

הפקח הראה להם את השלט האוסר על החניית הרכבים בתוך הגן ומשם הדברים התדרדרו. העד קיבל דוח ביחד עם חברים נוספים. הוא היה עם הפקח ולא היה עד לדברים שהיו עם השוטר. הם ישבו בספסל ולא התרחקו, כי נאמר להם להישאר במקום.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 17-10-36780 מדינת ישראל נ' טרקין

לאחר רענון זכרון התחמק ולא אישר שראה הסיטואציה עם המקל "אני לא יודע אם ראיתי בעיניים" (עמ' 39 שורות 13-14). הוטח בו שבחקירתו מסר "זה לא היה איום הוא תפס מקל השוטר ביקש ממנו להוריד" וכן "לא יודע ראיתי טייזר והוא זרק את המקל" ולאחר שעין בהודעתו השיב "לא זוכר. מה שכן לא זוכר. אני זוכר שהיה שם בלגן אחד שלם ובלי שום קשר הוא לא הרים מקל או משהו, ואם כן המקל היה אצלו לפני כן הוא צייר או קשקש עם המקל זה לא שהוא חיפש מקל כדי לאיים עליו" (עמ' 41 שורות 8-12).

לדבריו, הנאשם "קשקש ברצפה צייר" עם המקל (עמ' 41 שורה 26). לאחר שעין שוב בהודעתו במשטרה השיב "יכול להיות שתפס אבל לא איים עליו", וכי המקל היה ברשות הנאשם עוד לפני הגעת השוטר (עמ' 39 שורות 25-30).

לא זוכר להיכן כיוון השוטר את הטייזר על גופו של הנאשם. אחרי שהשוטר הוציא את הטייזר והאירוע הסתיים, הם המשיכו להתעסק בעניינים הנוגעים לדוח.

העד עשה מאמץ לסייע לנאשם שהינו חברו, אך חלקים מעדותו משתלבים עם עדותו של דרפין והפקח.

12. הצדדים ויתרו על העדת ע"ת 2, **הבאטאם טאלה** והודעתו הוגשה, ת/4.

העד הינו חברו של הנאשם, ומהודעתו עלה שהוא ואחרים ישבו בגן, היה לו ביד ברזל אותו זרק הצידה והשוטר סבר בטעות שמדובר בזריקת סם. העד הכחיש, כי הם עשו שימוש בסמים ומסר שאינו יודע מדוע היה על השולחן כלי לעישון סמים.

כשנשאל העד מדוע הנאשם רצה לתקוף את השוטר עם מקל השיב "הוא לא רצה לתקוף הוא חשב שהוא רוצה לתקוף אותו הוא החזיק מקל ביד דאסלין ולא הניף ולא כלום" (שורה 11). העד אישר, כי הנאשם זרק את המקל "לאחר שהשוטר הזהיר אותו שישתמש בטייזר" (שורות 12-13). כאמור, גרסת הנאשם, כי החזיק במקל עוד טרם הגעת השוטר והפקח לא הוטחה בעד במהלך חקירתו.

13. **הנאשם** סיפר בעדותו בפניי, שהם ישבו במקום והיה לו ביד מקל "רגיל, ציירתי ברצפה, משחק.

מעבירים את הזמן. עוד לפני שהפקח הגיע" (עמ' 44 שורה 30-32).

הפקח דיבר עם בעלי הרכב ואמר שהקנס הוא בסך 500 ₪ ואז כל החבורה קמה מהספסל ופנתה אליו בטרזניה למה הקנס לאינו בסכום של 250 ₪.

השיחה עם הפקח הייתה רגועה. השוטר הצטרף אליהם כאשר הלכו לראות את השלט אך בשלב זה השיח היה עם הפקח בלבד. לאחר מכן "... איך שחזרנו מהשלט התיישבתי על הספסל, אני שומע את השוטר, מתיישב על הספסל, מצייר על הרצפה, מרים את הראש לכיוון למעלה, רואה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 17-10-36780 מדינת ישראל נ' טרקין

טייזר מכוון לפרצוף שלי. איך שהשוטר אמר לי תזרוק את המקל, זרקתי. אחרי שזרקתי קמתי מהספסל, אמר לי אתה עצור על תקיפת שוטר..." (עמ' 45 שורות 12-8 ועמ' 49 שורות 29-26). הנאשם הדגים שבזמן שישב "השוטר עומד מולי עם הטייזר מכוון כשהיד עם הטייזר קרובה למצח שלי מרחק 30 ס"מ מהעיניים" (עמ' 50 שורות 28-27). הנאשם עמד על כך שהשוטר אמר לו לזרוק את המקל רק אחרי שכיוון עליו את הטייזר ולאחר מכן הוא הודיע לו שהוא עצור בגין תקיפת שוטר. דרפין ואטרסאו כנראה נשארו עם הפקח.

יתר העדים מסרו, כי הנאשם עמד בעת האירוע ולא היה בישיבה ועל כן אינו מקבלת גרסתו, כי טייזר כוון לראשו בעודו יושב בספסל.

הנאשם טען שגרסת השוטר לפיה הנאשם קם מהספסל, התחיל להתרחק, השוטר קרא לו כמה פעמים לעצור, מבלי שהיה לו מקל ביד ואז הסתובב לעברו, הרים מקל מהרצפה והניפו לכיוון השוטר הינה גרסה שקרית (עמ' 45 שורות 30-28 ועמ' 52 שורות 14-12). השוטר לא ניגש אליו ולא ביקש ממנו להזדהות והוא כלל לא שמע את השוטר פונה אליו. השוטר היה ליד הניידת, במרחק של 5 מטרים מהצעירים.

הנאשם טען, כי לא שמע שהפקח דיבר אליו בעת שהשוטר כיוון לעברו את הטייזר. משלב מתן הדוח לא דיבר יותר עם הפקח ולכן הכחיש שהפקח אמר לו, שחבל שהרים את המקל.

על תחושת המאוימות של השוטר הסביר שזו תחושה סובייקטיבית של השוטר ואם כיוון טייזר לפניו של הנאשם סימן שחש מאוים (עמ' 46 שורה 29 עד עמ' 47 שורה 3), אך השוטר חש כך ללא סיבה או בשל שיקולים פסולים ולא כתוצאה ממעשה מאיים של הנאשם והוסיף שהמפכ"ל הוא שאמר שטבעי ששוטר יחשוד באדם שחור (עמ' 47 שורות 15-12).

הנאשם סירב לחתום על טופס העיכוב וחקירתו במשטרה, כי חש "שתופרים לו תיק", אין לו אמון במשטרה והוא פחד.

הוטח בו שאיש מחבריו לא מסר במשטרה שהוא צייר עם המקל על הרצפה, אלא בעדותם בבית משפט והסביר שאולי איימו עליהם, הפחידו אותם או שהיו תחת לחץ, אך אין בסיס לטענה זו.

14. הנאשם מסר גרסה דומה אף בחקירתו מיום 27.6.17 (ת/1) לפיה, הפקח קרא להם לבוא לראות את השלט האוסר על כניסת רכבים למקום ולכן הלך לשם. טען שהמקל היה בידו לפני הגעת השוטר והפקח למקום. הכחיש שרצה לתקוף את השוטר. אישר שזרק את המקל לאחר שהשוטר כיוון לעברו את הטייזר. טען שצייר עם המקל על הרצפה ולא היה שום סיכון לאיש.

15. אמנם הנאשם ניסה להרחיק את עצמו, אבל גרעין טענתו נתמך בראיות עדי התביעה, כי החזיק במקל עוד טרם הגעת השוטר והפקח למקום, וכי ייתכן שאכן לא שמע את קריאות השוטר, כפי

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 17-10-36780 מדינת ישראל נ' טרקין

שיתר העדים לא שמעו, וכי ייתכן שהשוטר שגה בפרשנותו הסיטואציה בה החזיק הנאשם את המקל.

סוף דבר

16. נוכח הפערים בין גרסת השוטר לזו של הפקח ויתר עדי התביעה אודות השתלשלות הדברים והחיזוקים לגרעין עדותו של הנאשם על ידי חלק מעדי התביעה, אני מוצאת להורות על זיכוי הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ז אדר א' תשע"ט, 04 מרץ 2019, במעמד הצדדים

אדנקו סבחת- חיימוביץ, שופטת

